

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València
Tel. (96) 352 48 69

Provença, 324, 2n.
00037 Barcelona

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran. Ferran Torrent. Vicent Partal.
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.

Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alacant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar. Vicent Gamir. Pau Barceló.

Disseny i maquetació:
Rosa Albero.

Logotip: Josep Hortolà.

Foto portada: Francesc i Ciscar.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, B. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià García Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A. Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vézquez Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V. Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra, Josep Piera, Raimon, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat, Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume Lorés, Antoni Serra, Josep M. Llompart, Llorenç Capellà, Gabriel Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Padrolo, F. Yvars, Vicent Alexandre, Isa Trólec, Bernat Capó, J. J. Rovira, Alfons Llorenç, Josep Alexandre, Santiago Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas, V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel, Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, J. L. Barbería, Josep Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. García Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. García Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M. Espinàs, Josep Fèlix Escudero, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador Vercher, Vicent Marqués,

Direcció, redacció, administració, publicitat i subscripcions: Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a. València-1. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que respecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors. L'opinió de la revista queda només reflectida en els articles editorials.

Des del Temps

Alacant, a prop

Si els sembla, començarem amb una fila de definicions de Vicente Ramos, òbviament traduïdes. «Alacantinisme és un sentiment filial d'amor cap a la terra nativa —Alacant— i fraternal cap a la seua gent. És un fenomen espiritual propi del nascut en la llar lucentina. El qui, no sent alacanti, senta amor per Alacant, serà qualificat d'alacantinista o alacantinòfil. I podrà ser anomenat alacantinòleg el qui, prescindint dels seus sentiments, estudie qualsevol faceta del viure alacanti.»

Mai no sabrem per què Ramos es va tallar. Podria haver seguit, fàcilment, amb derivats, com ara alacantinòfag, alacantinòfob i d'altres. L'il·lustre defensor de l'*alicantinitat* és un alacantinòfag en estat pur, a més de ser alacantinòfil: ha estat vivint en l'alacantinisme de manera

continuada i no ha nascut precisament a «la llar lucentina».

Però, en fi, tots sabem que Ramos és un home exagerat, tan exagerat que abandonà la presidència d'Unió Valenciana perquè devia sospitar que el franquista Ramon Izquierdo tenia vel·leïtats antiespanyoles.

Molt per damunt dels Ramos, la ciutat d'Alacant té una presència absolutament distinta enmig del que és el País Valencià. És, sens dubte, una presència problemàtica i plena de suspicàcies, sovint ben justificades, enfront de l'altra gran ciutat del país, que és València. Totes dues volen definir-se sobre un conjunt humà que els és extern. València vol ser capital d'un país; Alacant no vol deixar de ser capital d'una província.

Vist des de fora, o des de lluny, tot això sembla una qüestió purament administrativa, però no ho és: implica conductes generals que comprometen el futur del país.

9 d'Octubre a Alacant.

La Generalitat valenciana celebra aquest 9 d'Octubre a Alacant. És una iniciativa plausible, però no passa de ser un simple gest simbòlic. Acostar-se a Alacant hauria de ser una tasca quotidiana, de llarg alé. EL TEMPS, amb les informacions contingudes en aquest número, vol contribuir-hi plenament.

El 9 d'octubre del 1238, quan el rei Jaume I va entrar a València, Alacant era encara una ciutat musulmana. Pertanyia al regne de Múrcia. Deu anys més tard, fou incorporada a la corona de Castella, en declarar-se'n vassall el rei de Múrcia. No fou fins el XIV que s'integrà plenament al regne de València, després d'una sèrie de vicissituds que no pretenem relatar ací.

Doncs bé, el més curiós de tot això

és que hi ha hagut gent que, d'una manera o altra, volia tornar a aquella situació. Ser murcià semblava encantar-los o, si més no, formar part d'alguna ficció territorial en què entrassen els murcians. Ara això sembla haver cessat, però el que hi havia en joc en aquell debat continua encara més viu del que algú podria pensar. I el que hi havia en joc i cal resoldre és, exactament, què és Alacant i què pot ser Alacant en un País Valencià autònom.

No és una qüestió que es puga respondre en un moment. Potser hauran de passar anys per a poder dir què passa. El «cas Alacant» de què parla José Vicente Mateo en aquestes pàgines ens hauria de preocupar a tots. Hi ha símptomes de recuperació. ¿Són definitius? Els alacantins hi tenen l'última paraula.

Francesc Pérez i Moragon